

روزنامه خبری،تحلیلی، اطلاع رسانی، آموزشی و پژوهشی
صاحب امتیاز و مدیر مسوول :
سید اصغر ملاسبیدی
جانشین مدیر مسوول: سیدافشاری (پویش)
سرمدبیر: شهریار خدیو فرد
کلان: لیلیا صنوبری
زیربنایی : رضا پور حسین
فرهنگ هنر : ونوشه شکری
نشانی: تهران خیابان سپهبد قری خیابان شهید کلاتری پلاک ۷۶و۱۹حد ۱
کدپستی: ۱۵۹۸۸۳۳۹۲۶ تلفن ۸۸۹۰۷۹۳۲ فکس:۸۸۹۱۲۶۸
سازمان آگهی و مدیریت شهرستان ها: ۰۹۱۶۳۸۰۵۹۹۵
چاپ: شاخه سبز تلفن: ۴۴۵۸۲۸۱۴

اخبار

انتشار کتاب «موزه، شرکت سهامی»؛ روایتی از دگرگونی موزه‌ها در عصر سرمایه‌داری فرهنگی

کتاب «موزه، شرکت سهامی» نوشته پل ورنر با ترجمه محمدهدی مشفق و از سوی انتشارات دانان منتشر شد. این کتاب، که یکی از معدود آثار فارسی است که نگاهی انتقادی و درونی به سازوکارهای موزه‌های مدرن دارد، توجه پژوهشگران و علاقمندان هنر را جلب کرده است.

به گزارش هدف و اقتصاد؛ کتاب «موزه، شرکت سهامی» ما را به درون یکی از مهم‌ترین نهادهای فرهنگی قرن بیستم می‌برد تا نشان دهد چطور موزه‌ها، که روزگاری محل گردآوری و مراقبت از آثار هنری و حافظه‌ی جمعی بودند، به‌تدریج در منطق شرکت‌های تجاری حل شدند. پل

ورنر، نویسنده‌ی کتاب، که نزدیک به سه ده سال در موزه‌ی گوگنهایم کار کرده، از جایگاه یک ناظر درونی تجربه‌ی خود را روایت می‌کند؛ تجربه‌ای که در مرز میان عشق به هنر و بیزاری از سازوکار سرمایه‌دارانه در نهادهای فرهنگی در نوسان است.

کتاب از همان ابتدا یادآور می‌شود که این دره‌متسیدگی هنر و تجارت پدیده‌ای تازه نیست، بلکه ریشه در تاریخ روشنگری و توسعه‌ی استعماری ملت-دولت‌های لیبرال دارد؛ همان دوران که آزادی و دموکراسی به‌عنوان ارزش‌های جهان‌شمول معرفی شدند، اما هم‌زمان زیرساخت‌های قدرت و انباشت سرمایه را برای قرن‌های بعد بنا نهادند. موزه‌ی گوگنهایم «جهانی‌شده‌ی» امروز نیز، با شعبه‌هایش در نیویورک، ونیز، برلین و بیلیانو، ادامه‌ی همان پروژه است؛ جهانی‌سازی هنر در قالب زبانی بازاری، صیقل‌خورده و به‌ظاهر بی‌مرز. روی، در مقام یک راهنمای موزه، با زبانی صمیمی و گاه طنزآلود ما را در مسیر ماریجی بالا می‌برد که استعمارهای است از معماری گوگنهایم؛ از یک اثر به اثر دیگر، از ایده‌ای به ایده‌ی دیگر، در این حرکت دَوْرانی، خواننده درمی‌یابد که موزه چگونه از مکانی برای تماشای آثار هنری به فضایی برای تولید معنا، تبلیغ برند و جذب سرمایه بدل شده است. تام کرنس، مدیر موزه‌ی گوگنهایم در دهه‌ی نود میلادی، به‌درستی «مدیرعامل شرکت فرهنگ» لقب گرفته بود؛ کسی که موزه را چون یک شرکت چندملیتی می‌گرداند، با شعباتی در سراسر جهان و پروژه‌هایی نیمه‌کاره که به همان اندازه که جاهطلبانه‌اند، بی‌رحمانه نیز هستند.

اما آنچه کتاب را از یک گزارش صرف فراتر می‌برد، نگاه انتقادی و گاه دردناک نویسنده است. او درعین‌حال که از تجربه‌ی خود در موزه می‌گوید، ما به یادآوری می‌کند که «هیولا‌های شرکت» تنها بیرون از موزه نیستند؛ بلکه درون ما و در شیوه‌ی اندیشیدن و مصرف فرهنگ نیز خانه کرده‌اند. این همان لحظه‌ای است که کتاب از سطح نقد نهادی فراتر می‌رود و به تأملی فلسفی درباره‌ی نسبت هنر و سرمایه تبدیل می‌شود.

از دل چنین تأملی، پرسشی اساسی بیرون می‌آید: آیا موزه‌ای که ما می‌شناسیم، با همه‌ی شکوه معماری و انبوه بازدیدکنندگان، دیگر به پایان راه خود رسیده است؟ آیا می‌توان تصور کرد نهاد فرهنگی‌ای از دل این بحران برآید که نه بر مبنای ارزش بازار، بلکه بر مبنای تجربه‌ی انسانی بنا شده باشد؟ نویسنده به‌جای پاسخ دادن، ما را به اندیشیدن دعوت می‌کند. برای خواننده‌ی ایرانی، این پرسش‌ها بی‌ارتباط نیستند. موزه‌های ما نیز درگیر همان روندی جهانی‌اند، هرچند با سرعت و شدت متفاوت. در شرایطی که سرمایه‌داری فرهنگی به شکل‌های تازه در حال گسترش است، شاید لازم باشد ما هم از خود بپرسیم: در این «مارپیچ بزرگ»، سهم ما چیست؟ و آیا هنوز می‌توان موزه را نه شرکت سهامی، بلکه خانه‌ی هنر دانست؟

در فضای نشر ایران، کتاب‌هایی که به‌صورت انتقادی و تحلیلی به نهاد موزه می‌پردازند، بسیار اندک است. فقدان منابع تخصصی درباره ساختار، فلسفه و اقتصاد موزه‌ها، سال‌هاست که در حوزه هنر و مطالعات فرهنگی احساس می‌شود. انتشار چنین اثری، گامی مهم در پر کردن این خلأ است و نشان از جسارت و نگاه آینده‌نگر ناشر دارد. کتابی کم حجم اما پر از ارجاع‌های فرامشی، که مترجم به خوبی از عهده آن برآمده است انتشارات دانان با انتخاب و عرضه‌ی این عنوان، راه را برای ورود مباحث تازه و ضروری درباره نسبت هنر، بازار و نهادهای فرهنگی به فضای فکری کشور باز کرده است.

کتاب «موزه، شرکت سهامی» نوشته‌ی پل ورنر، با ترجمه‌ی روان و دقیق محمدهدی مشفق توسط نشر دانان منتشر شده است؛ ترجمه‌ای که لحن گفت‌وگومحور و طنز تلخ نویسنده را به‌خوبی در زبان فارسی حفظ کرده و تجربه‌ی خوانندن این کتاب را زنده و تأمل‌برانگیز می‌کند.

تپه تاریخی زیویه در مسیر ثبت جهانی

بازدید میدانی از تپه تاریخی زیویه با حضور رئیس کل موزه ملی ایران، سرپرست اداره‌کل میراث فرهنگی کردستان، رئیس گروه پژوهش موزه ملی ایران و جمعی از مسئولان استانی و شهرستانی برگزار شد تا مقدمات ارائه پرونده ثبت جهانی این اثر به سازمان یونسکو بررسی شود.

ارسطو گویلی، شهردار سقز، در حاشیه این بازدید گفت: فرآیند ثبت جهانی تپه تاریخی زیویه با جدیت و دقت دنبال می‌شود و پرونده آن در قالب شهرستان قیلاتو در دستور کار قرار دارد. همکاری نزدیک کارشناسان میراث فرهنگی، مسئولان محلی و جامعه محلی در تکمیل این پرونده به‌صورت منسجم پیش می‌رود.

وی افزود: هدف از این بازدید، آشنایی بیشتر شهروندان با ارزش‌های تاریخی و فرهنگی تپه زیویه و تقویت مشارکت عمومی در مسیر ثبت جهانی این اثر است. بدون شک اطلاع‌رسانی صحیح و همکاری مردم نقش بسیار مهمی در موفقیت این روند دارد. شهردار سقز با تأکید بر اهمیت ویژه این محوطه، گفت: اقدامات لازم برای مستندسازی، حفاظت و معرفی هرچه بهتر این تپه به نهادهای بین‌المللی در حال پیگیری است.

گویلی همچنین از برگزاری نشست تخصصی پس از بازدید میدانی خبر داد و

ابراز امیدواری کرد: ثبت این تپه تاریخی علاوه بر ارتقای جایگاه فرهنگی و تاریخی

کردستان، زمینه‌ساز توسعه گردشگری پایدار و رونق اقتصادی منطقه نیز خواهد بود.

نمایشگاه «بازگشت» تازه‌ترین مجموعه آثار غزال زارع، روز جمعه ۳۰ آبان‌ماه در نگارخانه والی افتتاح شد.به گزارش هدف و اقتصاد؛ این نمایشگاه که در چارچوب پروژه‌های پژوهش‌محور «پوشه» برگزار می‌شود، تا ۱۸ آذرماه برای بازدید علاقه‌مندان ادامه دارد. در مجموعه «بازگشت» (Return)، زارع با نگاهی تأمل‌برانگیز به مفهوم بازگشت و بازخوانی حافظه‌های شخصی و جمعی، به

حراج پاییزی هنر قرن بیستم «کریستیز» در حالی برگزار شد که این مزایده با اتفاقات پرفراز و نشیب همراه شد و آثاری از هنرمندان نامدار در کمال حیرت خریدار نداشتند. در این بین برخی درحالی به موضوع نبرد خریداران تبدیل شدند که «مارک روتکو» به ستاره این مزایده تبدیل شد.

کریستیز هفته حراج‌های شاخص خود را با فروش دوبختی به ارزش ۶۹۰ میلیون دلار و با رقابت‌های قابل توجهی آغاز کرد.

حراجی کریستیز در دوشنبه شب مجموعه حراج‌های شاخص پاییزی‌اش را با دو حراج

«بازگشت»؛ سفری برای مواجهه با احساسات و ریشه‌ها

جست‌وجوی رابطه میان گذشته و اکنون پرداخته است. ترکیب عناصر طراحی، کلاژ و رنگ در این آثار، فضایی میان واقعیت و خیال می‌آفریند و نوعی درون‌نگری شاعرانه را به تصویر می‌کشد. پروژه‌های «پوشه» با هدف حمایت از هنرمندان معاصر و فراهم کردن بسترهایی برای نمایش آثار پژوهش‌محور، از سوی نگارخانه والی برگزار می‌شود. در این چارچوب، هر هنرمند بر اساس موضوعی

مفهومی یا شخصی، مجموعه‌ای از آثار را در قالب یک پروژه مستقل ارائه می‌کند.نمایشگاه «بازگشت» تا ۱۸ آذرماه، هر روز از ساعت ۱۲ تا ۲۰ (به‌جز شنبه‌ها و یکشنبه‌ها) در نگارخانه والی واقع در خیابان خدائی، میدان ونک، شماره ۲۲، برپاست.

نشانی وبسایت: www.valiartgallery.com

تلفن: ۸۸۰۴۷۶۹۸

ستاره حراجی!

در نور قرمز و نارنجی الهام‌گرفته از رنگ‌های تابا غرق شد، به سرعت پیشنهادهای خرید تا برآورد ۵۰ میلیون دلاری اثر بالا رفتند و در نهایت این اثر به قیمت ۵۳.۵ میلیون دلار فروخته شد و این رقم با کارمزد به ۶۲.۲ میلیون دلار رسید و اثر را به گران‌ترین فروش شب تبدیل کرد.

چند اثر نیز زیر برآورد چکش خوردند. بسیاری از این آثار متعلق به نامدارترین هنرمندان حاضر در حراج بودند؛ از جمله «صخره‌های پنی‌دال و نیلوفرهای آبی» (۱۸۸۱) از «کلود مونه»، «زن نشسته» (حدود ۱۹۰۸) از «آمدئو مودیلیانی»، «آراستن مو» (۱۸۹۲–۱۹۵۰) از «دکا»، «ارنبرایشتاین» (Ehrenbreitstein) از «جی.ام.دیلیو.

ترنر» و همچنین دو اثر از «پیکاسو» یعنی «شناگر» (۱۹۵۷) و «مطالعه» (۱۹۳۲) حراج با اثر «هماد و کودک» (۱۹۶۵) «پیکاسو» پایان پیدا کرد. این اثر ۱۰۰ هزار دلار بالاتر از کف برآورد و به قیمت ۴.۱ میلیون دلار فروخته شد.

چند اثر نیز زیر برآورد چکش خوردند. بسیاری از این آثار متعلق به نامدارترین هنرمندان حاضر در حراج بودند؛ از جمله «صخره‌های پنی‌دال و نیلوفرهای آبی» (۱۸۸۱) از «کلود مونه»، «زن نشسته» (حدود ۱۹۰۸) از «آمدئو مودیلیانی»، «آراستن مو» (۱۸۹۲–۱۹۵۰) از «دکا»، «ارنبرایشتاین» (Ehrenbreitstein) از «جی.ام.دیلیو.

ترنر» و همچنین دو اثر از «پیکاسو» یعنی «شناگر» (۱۹۵۷) و «مطالعه» (۱۹۳۲) حراج با اثر «هماد و کودک» (۱۹۶۵) «پیکاسو» پایان پیدا کرد. این اثر ۱۰۰ هزار دلار بالاتر از کف برآورد و به قیمت ۴.۱ میلیون دلار فروخته شد.

«خرگوش سیاه، خرگوش سفید» شهرام مگری در چند جشنواره بین‌المللی

فیلم سینمایی «خرگوش سیاه، خرگوش سفید» ساختهٔ شهرام مگری، در آذر ماه مهمان چندین جشنواره بین‌المللی خواهد بود. این فیلم با نویسندگی نسیم احمدپور و شهرام مگری، تهیه‌کنندگی نگار اسکندرفر و بازی‌بایک کریمی و هستی محمای، در روزهای اول آذر به جشنواره گوا، یکی از بزرگ‌ترین جشنواره‌های فیلم در هنوستان می‌رود و در بخش جشنواره جشنواره‌ها به نمایش درمی‌آید و بعد از آن، در سی‌وششمین دوره جشنواره فیلم سنگاپور در بخش مسابقه نمایش خواهد داشت.

ریاست هیات داوران جشنواره سنگاپور بر عهده لوکرسیا مارلت است و نگار اسکندرفر تهیه‌کننده این فیلم به همراه هستی

محمای بازیگر فیلم، مهمانان مراسم اختتامیه خواهند بود.

«خرگوش سیاه، خرگوش سفید» در جشنواره دریای سرخ نیز در بخش مسابقه به نمایش در می‌آید و شهرام مگری و نسیم احمدپور برای حضور در این جشنواره، به عربستان سعودی دعوت شده‌اند. «دریای سرخ» اسمال مجموعه‌ای از برترین فیلم‌های سینمایی سال را برای نمایش در جدول خود قرار داده است.

در روزهای آخر آذر، تهیه‌کننده و کارگردان «خرگوش سیاه، خرگوش سفید»، برای نمایش فیلم در بخش مسابقه سی‌امین دوره جشنواره کرالا به هنوستان می‌روند. جشنواره کرالا که در کنار جشنواره‌های فیلم مبینی وگوا، ملثت جشنواره‌های اصلی هنوستان را تشکیل می‌دهند، اسمال از ۲۰ تا ۲۸ آذر (۲۱ تا ۱۹ دسامبر ۲۰۲۵) برگزار خواهد شد.

همچنین تسرین میرشب از کمپانی «DreamLab Film» که بخش جهانی فیلم را بر عهده دارد، از ادامه نمایش‌های جشنواره‌ای و بین‌المللی فیلم در هفته‌های آینده خبر داده و اعلام کرده است که این برنامه‌ها به زودی اطلاع‌رسانی خواهند شد.

«خرگوش سیاه خرگوش سفید»، داستان زنی را روایت می‌کند که پس از یک تصادف درمی‌یابد واقعیات فلزکاری در آن تغییر شده و حال‌وهوای رازآلود و نامتعارف پیدا کرده است. این فیلم در تاجیکستان فیلم‌برداری شده و بازیگرانی از ایران و تاجیکستان در آن حضور دارند. کیریا دیلوبوو و بژن دولایتوف از دیگر بازیگران اصلی این فیلم هستند.

ریاست هیات داوران جشنواره سنگاپور بر عهده لوکرسیا مارلت است و نگار اسکندرفر تهیه‌کننده این فیلم به همراه هستی

محمای بازیگر فیلم، مهمانان مراسم اختتامیه خواهند بود.

«خرگوش سیاه، خرگوش سفید» در جشنواره دریای سرخ نیز در بخش مسابقه به نمایش در می‌آید و شهرام مگری و نسیم احمدپور برای حضور در این جشنواره، به عربستان سعودی دعوت شده‌اند. «دریای سرخ» اسمال مجموعه‌ای از برترین فیلم‌های سینمایی سال را برای نمایش در جدول خود قرار داده است.

در روزهای آخر آذر، تهیه‌کننده و کارگردان «خرگوش سیاه، خرگوش سفید»، برای نمایش فیلم در بخش مسابقه سی‌امین دوره جشنواره کرالا به هنوستان می‌روند. جشنواره کرالا که در کنار جشنواره‌های فیلم مبینی وگوا، ملثت جشنواره‌های اصلی هنوستان را تشکیل می‌دهند، اسمال از ۲۰ تا ۲۸ آذر (۲۱ تا ۱۹ دسامبر ۲۰۲۵) برگزار خواهد شد.

همچنین تسرین میرشب از کمپانی «DreamLab Film» که بخش جهانی فیلم را بر عهده دارد، از ادامه نمایش‌های جشنواره‌ای و بین‌المللی فیلم در هفته‌های آینده خبر داده و اعلام کرده است که این برنامه‌ها به زودی اطلاع‌رسانی خواهند شد.

«خرگوش سیاه خرگوش سفید»، داستان زنی را روایت می‌کند که پس از یک تصادف درمی‌یابد واقعیات فلزکاری در آن تغییر شده و حال‌وهوای رازآلود و نامتعارف پیدا کرده است. این فیلم در تاجیکستان فیلم‌برداری شده و بازیگرانی از ایران و تاجیکستان در آن حضور دارند. کیریا دیلوبوو و بژن دولایتوف از دیگر بازیگران اصلی این فیلم هستند.

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد. «میلیانا رادویویچ» (Miljana Radivojević)، پژوهشگر دانشگاه

کالچ لندن و نویسنده اصلی این مقاله، در بیانیه‌ای گفت: «سمیارکا، درک ما از جوامع استپی سال پیش در اوج خود، یکی از شهرهای مهم اولیه بوده است.» «لایو ساینس» نوشت، این شهر که «سمیارکا» (Semiarka) نام دارد، ۱۴۰ هکتار وسعت داشته، که یعنی بیش از چهار برابر بزرگ‌تر از روستاهای هم‌دوره خود در این منطقه بوده است. این محوطه که قدمتش به ۱۶۰۰ پیش از میلاد می‌رسد، نخستین نمونه شناخته‌شده در این ناحیه است که فضای قابل توجهی به فلزکاری و تولید برنز قلع‌دار اختصاص داده بود. نتایج پژوهش مربوط به کشف این شهر، ه‌شنبه (۱۸ نوامبر برابر با ۲۷ آبان‌ماه) در مجله «Antiquity» منتشر شد